

LÁZÁR NELLI

Hűségben

Volt egyszer rég, hol toporgó kezdet
még tanult csak járni, még botlott és csetlett.
Nem tudta, mi vár rá, mit hoz a holnap,
de nem tartott felőle, nem ismert sóhaj.

Erénye türelem, még élt benne jellem,
repült az idővel, szárny nem hagyta cserben.
Utaztak hűségben, négy évszak színében,
hol tomboltak viharok, hol idő is megfagyott.

Villámként cikáztak, mert fent volt ég, felmásztak.
Szánkáztak tejúton, de mélybe is leszálltak.
Nap tüze égette, perzselte őket,
izzott a levegő, a fagyból is hó lett.

Volt erénye hit, a jellemben türelem,
tudta, ha reng is föld, szél felkap és felemel.
Így tanult szállni, s csak ámult a kezdet,
nem is oly rég még csak botlott és csetlett.

De egyé vált idővel, nem mozdult mellőle,
megtanult állni is, ha az idő épp azt kérte.
Követte hűségben, ott élt már benne,
bármit is kívánt, már idő szállt, s tette.

Alku

Alku az élet,
alku, babám.
Alkuszom én is,
bár van úgy, hogy fáj.

Nélküle nincsen,
alku itt minden,
csak próbálni tudod,
de alkudni fogod.

Van úgy, hogy megérezed,
és lehet, hogy jól teszed,
de teheted rosszul is,
alku lesz akkor is.

Csak magadat kérdezd:
az alku most mért lesz?
Ha érdemes megtenni,
nem lesz kár alkudni.

Alku itt minden,
hát alkudj, és hidd el,
ha jól döntesz, megéri,
van még, ki megéri.

Alkuszom én is,
bár néha még fáj,
mert alku az élet,
alku, babám.

Egy mosoly útja az időben

Tetszik egy gondolat,
csábít, mind elragad.
Egy völgynek a mélyén
Egy érzés még ott marad.
Hol végtelen erdőben
fák sűrű lombja
összeér feletted,
kanyar az útja.

Az útnak a szélén
megáll, ha arra tart,
s egy páratlan mosollyal
szép lassan továbbhajt.
Az emlékből nem fakul,
nem felejt, visszavár.
Szűk kanyargós út mentén
rég tudja, még megtalál.

Egy holnapot sejtet,
egy jövőző jövőben,
ott látom magamban
egy múltban már időtlen.
Tetszik a gondolat,
csábító lenne,
ok nélkül keres mind,
tán ez csábít benne.

Porfelhős utakon

Nem vagyok hitetlen, hiszek egy hiszemben.
Nem csal meg, kápráztat, a lényeges hisz bennem.
Okkal vagy ok nélkül hiszek a voltában,
apró kis porszemként már sokfelől csodáltam.

Porfelhős utakon mind megannyi porszem,
tengernyi porban szintiszta gyöngyszem.
Felkapja fuvallat, szellő a légből,
csak helyében változik, de itt van a térben.

A lényeges nem vész el, hiszek e hiszemben,
nem akar más lenni egy káprázat színében.
Mi kísért és elcsábít, a lényegen nem másít,
a lényegben attól még ott lehet sok másik.

Amiért én hiszem, okkal vagy ok nélkül,
ő is úgy hisz bennem egy hiszemben, érv nélkül.
Összeköt bennünket egy láthatatlan szál,
egy apró kis fuvallat, egy porszem, ha száll.

A mindenek felett

Miénk a mindenség
végtelen óceánja.
Csillámló víztükör,
vad hullámok tánca.
Egy féktelen utazás,
az út mentén kikötők,
elhagyott partok,
csavargó múlt idők.
Miénk a végtelen
a mindenek felett,
ahol vízsugár szökken,
a habokban pezseg.
Lemossa út porát,
cseppekben sós ízet,
illatát friss szellő
repíti szerteszét.
Néhanap kikötünk,
szól egy hang, csilingel,
óceán moraját
suttogja, csitítsd el!
Vár rád a végtelen,
mi féktelen fut,
part menti kikötők,
szűk fénysugár út.
Csillámlik víz tükrén,
tört fényében jelek,
hogyan megáll az út most
a mindenek felett.

Egyszer, de örökké

Hús tenger, pálmafák,
a nyár tűzben él.
Forrongó éjszakák,
hol nem hűsít éj.

Mámoros hajnalok,
köddé vált tegnapok,
egyszer, de örökké
a nyár fénye felragyog.

Égbe vész a tenger,
kristály a víz,
aranyló színvilág,
napsütött íz.

Egymásba borulva
ölelnek fák,
nap táncát járja
a fényben az árny.

A szél is csak simogat,
örvend a nyárnak,
nem bontja ruháját
az ölelő fáknek.

Nem múlnak nappalok,
pezsgő éj, új csodák,
hol holdfényes álmok
dúdolják nap dalát.

Üzen a tenger,
többé nem lesz már tél.
Egyszer, de örökké
a nyár tűzben él.

Titkok a mélyben

Lelkünk mélyén ott van rejtve,
titkolt titkok rendre benne.
Csak hihetjük, hogy nyoma sincsen,
de miként élünk, ott van minden.

Tehetsz bárhogy, mondhatsz bármit,
szép szavakkal kábíts bárkit.
Tehetjük és elhitetjük,
mód van rá, így meg is tesszük.

De mást gondolunk, lehet, okkal,
jól van ez így, s hisszük joggal,
mert vannak percek, órák, napok,
álmatlan éjek és gondolatok.

Lelkünk mélyén ott van minden,
láthatná bárki, de ilyen nincsen.
Szemünk mélyén nem is sejtve,
megbújt titkok elfeledve.

Csak gondoljuk, hogy tovaszalad,
de megőrizzük tudat alatt.
Hiába rejtjük, hiába védjük,
előttünk nem titok mi valódi énk.

Magunknak hisszük, mit magunkban érzünk,
mert nem látja senki, annyira féltjük.
Nem titok pedig, ott látni, sejlik,
szemünk fényében titkosan rejlik.